

en Redactionssag. Forandringen er for mit Vedkommende væsentlig fremkaldt ved en Betragtning af Ordene, saaledes som de forelaae i det tidligere Udvalgs Forslag; disse Udtryk syntes mig ikke ganske heldige, idet det nemlig syntes mig noget eget at opstille i en Lov den Sætning, at Forældrene skulde tildele en legemlig Revselse som Noget, der var Gjenstand for Dom. Jeg saae ogsaa, at Udvalget var nødt til at tilføie, at dersom Forældrene ikke vilde, maatte der gjælde en anden Bestemmelse. Det er en anden Sag, at naar Forældrene dertil ere villige, kan det Offentlige lade Sagen falde bort paa det Vilkaar, at, Forældrene erklære dette; saaledes har Regjeringsudkastet nu stillet Forslaget som almindelig Regel, og det er derfor ikke ubetinget fordret, at en ved Politiet Ansat skal være tilstede ved Revselsen. Udtrykket „legemlig Revselse“, som Udvalget brugte, er og meget ubestemt. Som det vil sees, er der altsaa ikke heller Uoverensstemmelse imellem os i Grundføetningen, saa jeg tvivler ikke om, at vi herom ville komme tilrette under Sagens videre Behandling. Jeg har efter samtlige faldne Udtalelser ogsaa noget Haab herom med Hensyn til det egentlige Hovedspørgsmaal, skjøndt jeg indrømmer, at det der seer noget betænkeligere og vaanskeligere ud. Det er naturligtvis med Hensyn til Spørgsmaalet om Betingelserne for Politivedtægternes Tilblivelse. Jeg maa nemlig sige, at jeg ikke er istand til at gaae ind paa, at det skal fastsættes ved Lov, at der for enhver af Landets Kjøbstæder skal inden 1ste Januar 1872 være færdige Politivedtægter, naar man til samme Tid vil sige, at, hvad der skal optages i Politivedtægterne, skal gjøres afhængigt af hver enkelt Kjøbstads Beslutning, saa at dens Byraad kan gjøre Indsigelse, kan sætte sit Veto imod de Bestemmelser, der efter Justitsministeriets Formening bør optages i Vedtægten for vedkommende Kjøbstad. De to Ting ere efter min fulde Overbeviisning aldeles uforenelige. Dette Lovforslag har jo, mine Herrer, en naturlig historisk Grund, et naturligt historisk Udspring. Det er jo ikke mere end 7 Aar siden, at der blev givet Politilove for Kjøbenhavn, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Casse) kan jo allermindest

have glemt disse Love efter den Andeel, han selv havde i dem. Man vil vide, at forskjellige af de Bestemmelser, om hvilke der idag har været Tale, ligesom ere udfærdigede af Lovene af 11te Februar 1863. Dette gjælder f. Ex. om den Bestemmelse, der har været Gjenstand for nogen Forhandling mellem tvende ærede Rigsdagsmænd, nemlig om Dommerens Udgang til at afgjøre Sagen ved Advokat, og flere andre af de Bestemmelser, som have været omtalte, ere jo ligeledes hentyede fra de Kjøbenhavnske Love; den ærede Rigsdagsmand fra Kjøbenhavn (Casse) har ogsaa selv, forudsættende, at der vilde blive lagt Vægt derpaa, erindret om, at for Kjøbenhavns Vedkommende blev det ikke opstillet som Betingelse for Politivedtægternes Udstedelse, at der forelaa Samtykke fra Communalbestyrelsen, og dog maatte man vel snarest eller ialtfald ligesaa vel anlage om Kjøbenhavn som om nogen af de andre Byer, at, hvis det i og for sig var rigtig, at en saadan Vedtægt ikke kunde udstedes uden Communalbestyrelsens Samtykke, saa var det en Sætning, som utvivlsomt maatte faae Anvendelse med Hensyn til Kjøbenhavn. Jeg troer nu, at den hele Tankegang, hvorefter man vilde gjøre en saadan Vedtægts Indhold med Hensyn til samtlige de Punkter, som her ere omtalte i § 2, afhængigt af hver enkelt Kjøbstads Samtykke, er unaturlig. Man kan efter mit Skjøn gaae to Veie, forsaavidt man forlader den almindelige Vei, som jo er den, at Lovgivningsmagten selv afgjør, hvilke Regler der skal gjælde. Vi have jo mangfoldige Love, som blot ere givne for et enkelt Sted. Lovgivningsmagten holder sig, om jeg maa sige saa, ikke uden Videre for god til at give Love, som ikke skulle gjælde overalt i Riget, den indlader sig ogsaa paa at give Love, som kun gjælde for et enkelt Sted. Men nu kan det vel være, at Forholdene ere af den Natur, at det maa ansees hensigtsmæssigt, at de Bestemmelser, som skulle gjælde for enkelte Steder, ikke uden Videre fastsættes af Lovgivningsmagten selv, i saa Fald mener jeg, at man kan gaae to Veie. Man kan enten i Lovgivningsform opstille disse almindelige Regler, maastee i forskjellig Tyldighed og saa sige, om disse Bestemmelser,